

Marian MEGAN

Sweet depression

M-am născut la 10-10-1955. Această asociație întâmplătoare de cifre și sume m-a încurajat, încă din copilărie, să cred că aș fi un om de nota 10. În consecință, copil fiind, rescriam finaluri de povești cu deznodământuri care-mi făceau mie plăcere. Adolescența și primii ani ai tinereții mi-au întărit această părere, paranoia-deh, că aș fi omul potrivit pentru toate locurile și toate perioadele de timp. Am lucrat la *Radio România* mai întâi ca muncitor, operator de sunet, ilustrator muzical și regizor de sunet. Într-un mediu care m-a fascinat și m-a atras din primul moment. În '90, când nu mai trebuia să fiu membru de partid pentru a putea da examen acolo unde vroiam eu, am dat examen la *Facultatea de Jurnalism*, am absolvit-o, și cred că aceasta mi-e vocația. Am realizat, de-a lungul acestui răstimp (1990-2006), emisiunile „*De prin topuri adunate*”, „*Km0*”, „*Noapte albastră*” și „*Radio Radios*”. După prima vizită în America mi-am făcut o datorie de onoare să fac cunoscută viața și preocupările comunității românești. Cred că am reușit.

Sunt tentat s-o numesc dulce, din cauza oglinzii, pentru cei care o și se privesc în ea cu dorința de “a vedea” ceva nou, sau pur și simplu de a vedea. De cele mai multe ori oglinda, da-da, banala oglindă, nu este suficientă și nu întotdeauna obiectivă.

Subiectivismul și despotismul adevăr, adevărul nostru, fac din miraculoasa ofertă divină, – oglinda n-am inventat-o noi oamenii, ci ne-a fost oferită de bunul Dumnezeu –, o utilitate exclusivă pentru frezat, fardat, barbierit și o “fidelă” imagine, de cele mai multe ori, distorsionată și neconformă a ceea ce ne-ar plăcea să fim sau să arătam.

Deși nu am pregătire medicală (am, în schimb, mulți medici, oameni destepti, prieteni), sunt tentat, ba nu, chiar cred în nevoia depresiei. Pentru cei mai mulți dintre noi, depresia este starea de obsedante și grave întrebări: Oare ce am făcut eu în viață, ce am realizat, sau: am realizat oare ceva, rămâne ceva după mine? Depresia ne oferă, de fiecare dată, realitatea efemerității la care suntem, toți, condamnați. Pe de altă parte, acele întrebări mai sus puse mă fac să cred că poate dacă ar fi acută, depresia ne-ar putea deveni cea mai fidelă oglindă, o stare dumnezeiască pe care ar trebui s-o avem măcar o dată în viață.

Nu-mi doresc să mă suspectați de altfel de depresii, așa ca voi încerca să mă explic. Voi, românii care trăiți în afara granițelor țării, ați fost și încă mai sunteți percepuți, de majoritatea românilor din țară, ca niște “terchea-berchea”, “izmene pe călător”, aventurieri nerealizați, colaboratori ai securității, da-da, securiști chiar.

Aceste imagini au fost desenate pe cortexul fiecăruia dintre noi – trăitorii din România – de oameni bine pregătiți, de cei care ne-au otrăvit mințile și sufletele 45 de ani.

Temeinicia “operației”, suficiența, lipsa instrucției sau sărăcia neuronală, au săpat adânc în creierile multor români, care au rămas cu acel desen, neavând curajul să-l ardă, ca pe un rușinos tatuaj, cu acid. Am fost de câteva ori la New York și am cunoscut destui români realizați, destui oameni care, făcându-și cu seriozitate și aplicare munca lor, indiferent care este ea, fac o bună imagine României. Nu exagerez deloc, este o bună imagine, o bilă albă României, când un american,

sau hispanic, sau chinez care te vede că faci treabă bună și ești corect, îi spune prietenului sau colegului lui : “Îl vezi pe ăla? E bun. E român”. Însumând aceste constatări putem lesne deduce că o sută de oameni care ne apreciază și ne prețuiesc înseamnă încă o sută, poate două, de admiratori, sau chiar invidioși, pentru traseele noastre. Limba română, o folosiți în publicații, la televiziune și în cenacluri literare; este, din păcate, poate singurul numitor comun cu țara mamă. O iubiți și prețuiți, cinste vouă!

Nu-i mai puțin adevărat că și printre voi sunt destui frustrați, mulți neîmpliniți, chiar ratați, oameni de nimic. Da, sunt, dar așa au venit din România, sau poate că s-au eliberat acele pașapoarte tocmai pentru a-i compromite pe cei care au reușit. Diabolic scenariu. El aparține acelorași minți bolnave, bolnave de invidia reușitei altora, sau pentru că bolnave erau timpurile. Ar putea fi, aceasta, cea mai simplă explicație; adevărul însă mă obligă să recunosc, cu oarecare rușine și ciudă, că ăsta ne e felul, aștia suntem.

- 2 -

Acest adevăr mă duce cu gândul la – părerea mea – tembele afirmații, ba chiar, mai grav, convingeri pentru unii, că Antonescu a ucis mai puțini evrei decât Horthy, adicătelea a fost mai omenos decât cel ce a ucis sute de mii, milioane. Rușine!

Ne place să credem că neamul nostru e deosebit, dat dracului, pentru că am oferit omenirii exemple rasate, cu care oricine s-ar mândri. Așa este, dar tot ai noștri au fost și Antonescu, și Ceaușescu, și Bobu, și Râmăru...

Revin, cu și mai multă credință, la necesitatea acelei stări : Depresia.

Jocurile politice de după decembrie 1989 v-au lăsat în același cadru, același desen. De ce? Cred că răspunsul este foarte simplu. Cei care au decis, în numele României, au făcut-o știind că băgându-vă în seamă, oferindu-vă dreptul de a vă implica în viața noii României, de ce nu, oferindu-vă câteva fotolii parlamentare, ar fi fost letal pentru ei.

De ce? Voi ați fi venit cu suflul revigorant, dar rece – al dracului de rece – al vieții normale, reale, cu exercițiul corect al democrației din țara de adopție.

Motiv pentru depresie? Da, pentru ei.

Dacă voi munciți pe bani, câteodată mulți, dar meritați, ne-ați fi învățat că în America, țara tuturor posibilităților, milioanele de dolari se fac după munca câtorva generații, sau atunci când te numești Gates sau Trump, în nici un caz când te numești Georgel și ai puterea numai ca să-ți umpli buzunarele și conturile elvețiene.

Depresii? N-au avut nici o clipă cei care au înșelat, furat și sunt multimilionari sau chiar miliardari, aici acasă, în dolari americani.

În mod sigur voi i-ați fi arătat cu degetul atunci când ei încă n-ar fi intrat și cu picioarele în stupul plin de miere al unei țări încă bogate, România.

Ați fi venit aici oferindu-ne un adevăr simplu, desuet pentru mulți șmecheri: munca. Acolo unde o găsești și nu acolo unde vrei tu; munca necalificată pe care mulți dintre voi ați făcut-o până să vă puneți în valoare pregătirea reală, și nu posturi grase de șef care, chiar dacă n-are pregătirea necesară (merge și cu doar 8 clase) “*Te d'al nostru domne, lasă*”, a trecut dezinvolt de la țigara fără filtru pe care o morfolea înjurând strungul pe care mai mult îl afuma decât utiliza, la una mai groasă, tot fără filtru, dar ... cubaneză.

Poate mulți dintre voi ar fi fost tentați să in-

vestească puținul lor în țara lor; ați fost încurajați? Eu nu-mi aduc aminte. Așa să fi fost chiar, ați fi avut curajul s-o faceți acolo unde s-a preferat milionului de dolari, să spunem, o ofertă oneroasă printr-o marionetă care să înlesnească mai apoi corupția, furtul, jaful?

Ați fi venit, și probabil că ați fi plecat repede înapoi, constatând că degeaba lată toți câinii, Moși Martinii României nu sunt deturnați din strânsul recoltei de hârtii, snopi de hârtii verzi, de pe ogoarele virgine al naivei noastre țări. Cu atât mai puțin n-ar fi fost atinși de mârâiturile voastre: limba engleză este încă o enigmă pentru mulți.

C.N.S.A.S. Dosariada. Depresii? Da! Cauți acum să-i dai în vileag? Târziu “*mon cher*”. Această furie s-ar fi justificat atunci, imediat după, când furia era o stare de normalitate, în nici un caz, de la Dumas cetire, “*După douăzeci de ani*”. Acum, când tovărășei stau cu dosul pe milioane de dolari, ce înseamnă câteva mii pentru cel mai bun avocat, sau pentru un “*incoruptibil*” judecător? De fapt asta nu-i depresie, ci isterie, sau, cel mai bine spus, asta-i viața-n România.

- 3 -

Departa de mine să cred că dețin adevărul absolut, nu sunt nici un năpăstuit, duc o viață mai bună decât mulți necăjiți din țară, nu scriu în această publicație cu scopul de a mă îmbogăți, nu-mi permit să arăt cu degetul pe nimeni, nu am nici un angajament politic, nu sunt plătit să vă dezinformez, îmi permit și mi s-a permis să încerc o rece radiografie a realității din încă frumoasa și bogata Românie.

Am pășit pe pământul american pentru că un român din Jersey m-a ascultat la Radio România și a vrut să discute, în particular, îl citez: “...cu un prost care încearcă să facă bine în România”. Ei bine, omul acela, căruia din respect îi păstrez anonimul, m-a invitat, mi-a plătit biletul de avion și m-a găzduit în casa lui pe perioada șederii mele – o lună. Nu-l voi uita niciodată, îi mulțumesc pentru șansa oferită.

Poate că s-ar mai impune câteva cuvinte legate de voi și noi, de conexiunile și interesele fiecăruia. Dacă viața normală pe care, îmi place să cred, o aveți, vă permite generozități - vezi exemplul de mai sus – noi cei care avem posibilitatea să pășim pe pământ american, să avem neamuri, rude sau prieteni acolo, ne gândim la “bănuțul” pe care-l putem face pe seama acestor relații sau cunoștințe. Un adevăr crud, dar așa este adevărul: crud. Îl confirm pentru că și eu am căzut în păcatul ăsta, și eu am apelat și profitat de “lipsa” voastră de vigilență. N-am înșelat și n-am furat, aceste atu-uri îmi oferă siguranță mâinii cu care scriu aceste rânduri și, încă, statutul de biped.

Vă cunosc pe mulți și vă prețuiesc sincer, așa că, oameni buni, nu folosiți oglinda exclusiv pentru frezat, fardat și barbierit, jinduiți măcar după o singură depresie și ajutați-mă, prin scrisori sau telefoane la redacție, să fiu ochiul și urechea voastră aici. Voi merge acolo unde voi știți că merită mers, văzut și scris despre, voi pune întrebările voastre celor pe care-i apreciați sau disprețuiți, voi fi aici doar pentru voi.

**DACIA TV – New York
emisiuni în limba română
pe canalul 57 (QPTV) – CABLU**

Luni 4:00 – 4:30 PM

Joi 9:30 – 10:00 PM

**Emisiunile DACIA TV
pe Internet, la adresa
www.dacia.tv**

